

Рідне місто

Володимир Біляїв

О, ночі мої безсонні —
Роздвоєння розуму й серця,
Я наче в'язень у зоні
Між ними правічного герця.

Я чую — серце готове
Летить на рідні пороги,
А розуму гостре слово
Шепоче слова остороги:

Пощо? Дитинства там тільки
Та юні залишився спогад.
Старечого серця біль ти
Вгамовуй в надії на Бога.

Могилок матері й тата
Вже там не залишилось навіть...
Мина річниця десята
Як люд обіцянками бавить

Захланне кланове кодро
Облуди майстрів і заглади
Яке на все, що завгодно
Готове піти задля влади.

Ще й нині там ідол кличе
У світле майбутнє... Не в казці
Миршавий Ленін стовбичить,
Як слон громіздкий африканський.

До стіп його на п'єдесталі
Й тепер недоумки-дебіли,
Як і раніш, поскладали
Троянди червоні і білі.

Як довго дійство дешеве
Триватиме — не для розваги?! —

Як не згадать Кулішеве
"Народе без... честі й поваги"?

Флорида, 2001